

Vörös István

Félidő

Nincs fele az eltöltendő
időnek. Négy hétnek egy hét
az első fele. Legfeljebb még
egy-két nap jöhet hozzá.
Visszafelé rövidebb
az út. El is alszol az autóban,
besötétedett. Különben a táj
odafelé se volt valami izgalmas.
De türelmetlen voltál. Zavartak
a fák, hogy nem látod tőlük
a távot. Zavart a távol,
hogy nem látsz valami mást.
Mikor megpihentetek egy parkolóban,
zavart az evésre fordított idő,
a járkálás a ritkás bokrok között.
Most, hogy visszafelé ugyanott
megálltok, felriadsz. Azt hiszed,
hogy már otthon is vagy. Meglátod
türelmetlenségedet a tűz mellett
üldögegni. Ökröt sütnek nyárson,
énekelnek. Nem elegyedsz
közéjük. Elindulsz a szántásban,
nem érted, miért járkáltál itt
fel-alá. Szembejön az arcod.
Szembejön a kezed. Vajon hová
tartanak? Szembejön egy beszélgetés,
amit magaddal folytattál.
Jönnek benne a csontjaid.
Az autó már dudál. Az utolsó
hét mindig a leghosszabb.